

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ ΜΠΡΑΟΥΝΙΓΓ

Β'

Είδαμε στο προηγούμενο φύλλο πως οι δύο άγγλοι ποιητάι ο Ροβέρτος Μπράουνιγγ και η Έλισσάβετ Μπροντέ γνωρίστηκαν, συναντήθηκαν και αγαπήθηκαν μ' έναν έρωτα απ' εκείνους για τους οποίους επί καιρό μιλούν οι άνθρωποι.

Οι διαταγμοί της Έλισσάβετ να γίνη γυναίκα του Ροβέρτου δεν ήταν αδικαιολόγητοι. Φοβότανε χίλια πράματα : μήπως γλήγορα

απογοητευότανε μαζί της ο άντρας της, μήπως δεν εύρισκε σ' αυτόν ότι φανταζότανε πως θάρσισε και μήπως ο γάμος εκλόνηζε φυσικά την υγεία της. "Ολ' αυτά έκαιμαν την Έλισσάβετ, αν και αγαπούσε με όλη τη δύναμη της ψυχής της, τον Ροβέρτο, να άπαντά ελίγονα στις προτάσεις του, μ' ένα στερεότυπο όχι! Τόν ποιο της τόν έρωθε μέσα της ης ή τόν άφηνε να ξεχύνεται στα ύπεροχα ποιήματα "τά Πορτογαλλικά Σονέτα", που έγραφε εκείνη την εποχή. Στα ποιήματα αυτά έκλεισε η μεγάλη ποιητρία, όλη την βαθιά πληρωμένη καρδιά της, όλον τόν ματωμένο της έρωτα!

"Όχι, τού λέει σ' ένα της ποιήμα, δεν είμαστε ίσοι, άνήκη στην άγλη...

"Έσ'να μεσουρανει ο ήλιος σου κι' έμένα βασιλεύει...

"Δεν θέλω με τή στάχτη μου την πορφύρα σου να θολώσω...

"Δεν θέλω απ' τ'ο φαρκάκι μου στο ποτήρι σου να στάξω...

"Και την καρδιά μου όλη να σου δώσω, λίγο πάλι θάνατ...

"Δεν θέλω, παρά μουσικά να σε λατρεύω και να σου λέω :—Έχε γειά!..."

Και σ' ένα άλλο της τραγουδι, όχι λιγώτερο όμοιο, τού γράζει :

"Ω! "Αν θές να μ' αγαπάς, αγάπα με μ' άγνην αγάπη!..."

"Μη λές :—"Αγαπώ τ'α μάτια σου και τ'ο χαμόγέλο σου.

"Και τ'α λόγια τ'α ούράνια που έφερει να λήη τ' άχειλί σου.

"Μη λές :—στης γλυκειάς σου θύμησης τ' όνειρέμα, ξαναβρίσκο μουσική άρμονία που μάς ένώνει..."

"Γιατί εύκολα συντρίβονται της αγάπης οι πανάλαφρες άλυσάιδες.

"Ξάν εινε καμωμένες από χαρής διαβατάρικες.

"Μη μ' αγαπάς, όχι, από έλεος στα δάκρυά μου.

"Γιατί στο χάιδεμα της φωνής σου θά ξεχνώσα τους πόνο μου.

"Όχι, αν θές να μ' αγαπάς με τέτοια μία άγλη.

"Τότε λάτρνε σε μένα, ότι θάνατο κλείνει μέσα μου!..."

Με τέτοιον έρωτα στην ψυχή της, που ήταν δυνατόν παρ' όλα τ'α εμπόδια, παρ' όλους τους διαταγμούς της να μην απογοησθήη στο τέλος, η Έλισσάβετ, στη θέληση του Ροβέρτου, δεν σκέφθηκε ούτε τόν πατέρα της που δεν ήθελε τόν γάμο αυτόν, ούτε τόν Ροβέρτο που ήτανε φτωχός, ούτε την κλονισμένη υγεία της που οι πιθανές στερήσεις θά την κλονίζαν άκομη περισσότερο. Δεν άκουσε παρά την φωνή της καρδιάς της. Και μιά μέρα ειπε το «ναι!» Τίποτε άλλο δεν ήθελε πει εκείνος. Κανόνισε βιαστικά τις πιο επείγουσες υποθέσεις του και ειδοποίησε την Έλισσάβετ να εινε έτοιμη να φύγουν την ημέρα που θά της ημνούσε. Η μέρα αυτή δεν άρχισε να φτάσει. Μιά αυγή, χωρίς να πη λέξη στο κανένα η Έλισσάβετ, χωρίς ένα φιλι άποχαριστισμού, συνοδευμένη μόνο απ' την πιστή της πληρωτρία και τόν άχώριστο ισπανικό σκύλο της, διευδύνθηκε, στήθηκε μάλλον, περισσότερο πεθαμμένη παρά ζωντανή στην εκκλησία του Άγιου Παγκράτη. Έκει ένας παπάς ειλόγησε τ'ο γάμο της με τόν Ροβέρτο, και εκεί άρχισε για την βασανισμένη γυναίκα μια νέα ζωή όπου έγειθρε τις πιο μεθυστικές στιγμές έρωτος που εινε μοιραίο κίλιπε στον άνθρωπο να τις δοκιμάσει.

Στον αγαπημένο τόπο τόν ποιητών, στον γαλιανό και ήλιόλουστο, στην Ιταλία, εκεί πήγε κι' έστησε την έρωτική του φροιά τ'ο ποιητικό μας ζευγάρι. Απ' όλες τις Ιταλικές πόλεις ειδικάλεξαν την Πίζα της Τοσκάνης (κοντά στη Φλωρεντία), γιατί η ησυχία και η μοναξιά της μικρής αυτής πόλεως ταιριάζε περισσότερο με τόν

έρωτά τους. — «Τί καλά που ζει κανείς στην Πίζα!» έγραφε η Έλισσάβετ, έξη μήνες μετά τόν γάμο της, σε μία φίλη της. *Τι εισηγνικός τόπος, ήσυχος, ήρεμος και όμως τόσο λίγο μελαγχολικός! Περιπατούσαμε στην ακροθαλασσιά. Είδαμε, αγαπημένη μου, τ'ο ώραιό σου γαλάζιο νησί. Έπειτα αφού προχωρήσαμε ως τούς πρόποδες τών Άπεννίνων, τούς είδαμε να καθρεφτίζονται στα νερά της μικρής λίμνης του Άσκούνου. Ύστερα πήγαμε στο έλατόδασο. Καμήλες περνούσαν άράδα φορτωμένες με έβλα...* "Α, είμαι πάρα πολύ ευτυχισμένη, έρω που δεν ήμωνα ποτέ!..."

Ευτυχιμένη! Πώς να μην την πιστέψη κανείς ότι ήταν ποιητριά; Κοντά στον αγαπημένο της τί άλλο ήθελε για να μη ζή λείνη και τούς ευτυχότερους ανθρώπους του κόσμου; Της έφτανε ο έρωτάς της, ο μεγάλος έξαισιος έρωτάς της, που έγειμιζε όλη της την καρδιά. Η ζωή της, φορτηγή μάλλον και ταπεινή, είχε ωστόσο μιά χάρη, μιά γλυκιά, που και η πλουσιότερες ζωές δεν έχουν. Άκούστε πως την περιγράφει η ίδια η Έλισσάβετ σ' ένα της ποίημα : — «Είμαστε λαμπρά ταχτοποιημένοι. Τά δομάτιά μας βορεινά, εινε παραπολύ θροσερά ίσως. Μά συγκρίνεται με τόν τραχύ Νοέμβρη τ'ης Άντρας τ'ο γλυκό και χλιαρό τούτο φθινόπωρο; Πρωί και βράδυ, μολαταένα, ανάβουμε λίγη φωτιά στο σαλόνι. Τά φαρκάτ'α μας έρχονται από τ'ο εστιατόριο. Στις δυή ό' ώρα γευματίζουμε, πιο πολύ με κνήνη. Εινε έξαισιο και δεν στοιχίζει σχεδόν τίποτε. Δεν έχουμε μήτε μάγερα, μήτε κανζίνα. Ό προφής της Ηλίας, που τόν τ'άξαν τ'α πουλιά, δε θάτανε πιο έννοιαιστος από μ'ας νοικοκύρης. Στις έξη ήλιονυμε καφέ με μικρά ψωμάκια και στίς έννην δειπνούμε με σταφύλια και κάστανα ψημένα σ'η θράκα. Αυτό εινε τ'ο νοικοκυριό μας. Όσο για διασκέδαση, δε σ'αχνάζουμε πουνθενά, παρά μόνο σ'η Μητρόπολη και στο πεντάμορφο κοιμητήριό...»

Ύστερα από ένα χρόνο οι δύο έρωτημένοι σύζυγοι άφίγησαν την Πίζα και πηγαίνουν στην Φλωρεντία, μιά πειθ φαίδρη, πειθ άνοιχτη πόλη, και κ'α την χαριτωμένη φράση της Έλισσάβετ «την ώραιότερη τού κόσμου, με τ'ο χρυσό της, τόν Άργο, που της σκίζει τ'ην καρδιά σάν με άπαλή σαίτα!..."

Στην Φλωρεντία οι δύο ποιητάι έγγιμιστάθηκαν σ' έναν καληό πύργο, την «Κάζα Γρίντι», όπου χρονία άργότερα, η «εργομοιοούσα Φλωρεντία», έβριλε την έξη έπιγραφή :

"Έδώ κατώχως εκείνη που με τ'ο στίχο της έπλεξε ένα χρυσόν άραβόλινα μεταξύ Ιταλίας και Άγγλιας!"

Στον πύργο αυτό τ'ο 1819 έβγινε η Έλισσάβετ μητέρα. Άπέκτησε ένα αγοράκι.

Μέσα σ' όλη την ευτυχία ούτε ο Ροβέρτος ούτε η Έλισσάβετ δεν ξεχνούν την ποίηση. Γράφουν και οι δύο διάφορα ποιητικά έργα που τα διαβάσουν ο ένας στον άλλον τ'ο βράδυ, καθισμένοι κοντά-κοντά. Άλλά και για τή γήνη τους ζωή δείχνουν μεγάλον ένδιαφέρον. Η Ιταλία την εποχή εκείνη βρισκότανε σ' επαναστατικό όργανισμό. Ο Ροβέρτος και η Έλισσάβετ σε πολλά τους ποιήματα έζημνούν τόν πόθο αυτόν της έλευθερίας. Μόνο που δεν έχουν μεγάλη εμπιστοσύνη στην σταθερότητα του Ιταλικού λαού. Τόν βρισκουν άβιασταίηρη, χαριτωμένο, ευγενικό, χωρίς θετικό όμως πνεύμα, χωρίς την ενεργητικότητα τόν σταθερόν άποφάσεων.

Η Έλισσάβετ γελάει με τ'α επαναστατικά κινήματα τών Ιταλών, που τ'α σβήνει μια ψιλή βροχή :

"Θέλουμε βέβαια τή λευτεριά, γράφει, μα δε θά θέλανε γ' αυτό και να χαλάσουν τ'α καλύτερά τους φορέματα. Και συμπληρώνει με τ'ο ώραιό αυτό :

"Περιμένεμα ν' αναποδογριστούμε απ' τούς επαναστάτες τού Λιβόρνου. Μά έπεσε λίγη βροχή και αναβάλανε την επίθεση για άλλ'α μέρα!..."

Τά χρόνια που άκολούθησαν ως τ'ο 1860, ο Ροβέρτος και η Έλισσάβετ έκαναν διάφορα ταξείδια στη Γαλλία και στην Άγγλία. Τ'ο 1861 επιστρέφουν στην Ιταλία. Ήταν ο τελευταίος χρόνος της ζωής της Έλισσάβετ. Έσαντλημένη απ' την άρρώστεια της που είχε μισοαγαρευθή μ'έν άλλα εξακολουθούσε να της υποκατάηη ύπαια την υγεία της, κροκόλυος μιά μέρα γυρίζοντας απ' τή Ρώμη. Δεν ήτανε και μεγάλο ποίμα. Κανείς δεν ύπομαζότανε τ'ο τέλος. Όμως ο άντρας της, άνησυχος, επέμεινε σ' άγωνιαν τ'ο τέλος. Ήτανε η νύχτα της 29 Ιουνίου τού 1861. Τη νύχτα εκείνη, λίγο πριν τ'ο χάραμα η Έλισσάβετ, η γλυκειά του σύντροφος, ξεψύχησε στην άγκαλιά του. Πάντα χαμογελώντας, έγραφε άργότερα ο Ροβέρτος γά την Έλισσάβετ, έξιτοροώντας τ'ο θάνατό της, ευτυχισμένη, με όλη παρθένια, πέθανε στην άγκαλιά μου, με τ'ο κεφάλι της άκουμπισμένο στο μάγουλό μου... Δεν είχε ούτε πόνο, ούτε άγωνία, ούτε συναισθηση τού επικείμενου αιώγιου χωρισμού. Ό γυιός μας κοιμή-

ΣΕΝΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΛΗΤΩΝ

Ποιός ήταν ο Βασιλεύς των Άλητων. Ή ύπηρεσία του στ' ανάκτορα. Πώς δημιουργήθηκε ή θέση του. Τά στήθη των ελαφρών γυναικών. Οι μαχαροβγάλτες. Μιά έμπνευση του Βασιλέως Λευδερβίκου Φίλιππου. Τό όσμα των κακουρών στάς μάχας. Ή άπέλυτη δικαιοδικία του Βασιλέως των Άλητων. Βασιλεύς και...δήςης.

Κατά τό μεσαίωνα—τήν έποχή δηλαδή όλων των παραδόξο-
τήτων—μεταξύ των προσώπων που αποτελούσαν την έπίσημη άκο-
λουθία των βασιλέων της Γαλλίας, συγκαταλέγετο και ένα ύποκει-
μενο του οποίου τό παροναστικό ένέπνευε πολύ λίγη έμπιστοσύνη
και τό οποίο ήταν γνωστό μέ την προσωνυμία ο βασιλεύς των Ά-
λητων ! Ποιός ήταν τό παρξέμενο αυτό πρόσωπο και ποιός θέση κα-
τείχε στην αλλη τον βασιλέον της Μεσαίωνικής Γαλλίας ;
Γιά νά λύσουμε τάς άπορίας που άσφαλώς θά σάς έχουν γεν-
νηθεί σάς λέμε πως ή δουλεία του βασιλέως των Άλητων ήταν
άπλούστατα η έπιβλέψη όλα τά κακοσύνγαστα κέντρα της προηγου-
ούσης και νά εισαγάγη φόρους άπ' όλες τις γυναίκες ελευθέρων
ήθών. Ήτο σά νά λέμε ο άνωτάτος έπόταης της άστυνομίας ήθών.
Ή παρούσια του δέ και σ' αυτά τά άνάκτορα εξηγείται για τους
άκολουθούς λόγους : Είχε την ύποχρέωση νά παρακολουθή τι γί-
νεται στό παλάτι. Ήταν επιφορτισμένος μέ τη φύλαξη των βασιλι-
κών διαμερισμάτων. Κάθε βράδυ, μόλις πλάγαζε ο βασιλεύς, ο
άλλος βασιλεύς—ο βασιλεύς τών Άλητων—ήκανε έστρατα και στό
πύλο μικρό δωμάτιο των άνακτόρων, για νά βεβαιωθεί πως δέν
ήτανε καμμίον μέσα κανένας άγνωστος μέ κα-
κούς σκοπούς και πως οι κυρίες της τιμής κοιμούνται ήσυχα και
φρόνιμα στα κρεβάτια τους, χωρίς νά κάνουν τίποτα που νά προ-
σφύρη ουδεις στην τιμή και την άξιοπρέπεια των άνακτόρων. Άρ-
χιμικός ο βασιλεύς των Άλητων έκανε μονάχα αυτήν τη δουλεία.
Άργότερα όμως, στά καθήκοντά αλά προσετέθησαν και άλλα,
λιγότερο άξιοπρεπή και ζήλευτά ! Πριν όμως συνεχίσουμε θά
κάνουμε μιάν σύντομη ιστορική άναδρομή.

Άπό τόν άρχαιότερον χρόνον μέχρι τού μεσαιώ-
νος έπιχρηματούσε ή συνήθεια ν' ακολουθούνται τά στρατεύματα
όταν πήγαιναν σ' μαχητά έκστρατεία. άπό τάγματα ελαφρών
δουλοκρινιδών, οι όποιες ήταν ύποχρεωμένες νά διασεκέ-
δίζουν τους μαχητάς όταν τελείωνε ή μάχη. Ο στατός τού Λαυρίου και τού
Άλεξάνδρου ήκολουθητό άπό όμήνη τοιούτων νεα-
ρών και τρυφερών ύπάρξων, και πολλές μεσαιωνικές
χρονολογίες αναφέρουν ότι 1.500—2.000 τέτοιων
γυναικών ακολουθούσαν τό στρατό τού Καρολίνα-
γού !...

Ή ύπηρεσία λοιπόν του βασιλέως των Άλητων ν' άπορξυ-
νόταν από αλληγή που ήταν αρχικός νά περιουρήσει
στή γενική έπιβλέψη όλων των ύποκατοι προσελούσεως
γυναικών, που ακολουθούσαν τά στρατεύματα. Και άν έπρόκειτο
νά έπιβλέψη μόνον τις γυναίκες αυτές ο βασιλεύς των Άλητων
τό πράγμα δέν θα ήταν και τόσο δύσκολο. Μά ή γυναίκες αυτές δε-
διδαν άπό πίσω τους όλους τους φίλους τον—την άφροσύμα δηλα-
δή των ληστών, των μεθύσων, των άλητων, τόν μαχαροβγάλτην
και τόν δηλητηριαστόν της Γαλλίας !... Ο βασιλεύς των Άλητων
έπρεπε νά τους παρακολουθή όλους αυτούς διαρκώς νά μη μαλλώ-
σουν, νά μη μαχαροβγώνουν άναμεσαξύ των, νά μη διασελεύσουν
τήν τάξη. Φαντασθήτε τι όραιο θέαμα !... Άπ' τη μιή μεριά τά στρα-
τεύματα, τά όποια πήγαιναν νά πολεμήσουν για ένα ευγενικό σκο-
πό, και άπ' την άλλη τό στρατόπεδο των γυναικών μέ όλα τά κοι-
νωικά καθάρματα της Γαλλίας ! Και άν λάβουμε ύπ' όψη ότι σ'
αύτομα αυτά, μονάχα ένας χειροτέρας τους θά μπορούσε νά έπι-
βλέψη, βάλετε τώρα μέ τό νους σας τι παιδιδιοικουενας, τι
πόντος έπρεπε νά εινεδη προηοδιμαστικής τους, ο βασιλεύς
των Άλητων !...

Ο τίτλος αυτός καθιερώθηκε άπό τό ξένη πειρατατικό :
Ο βασιλεύς Φίλιππος Άβγουστος είχε προσέξη μιή μεριά σέ μιή
μάχη, πως τά πλήθη των γυναικών και των κακοποιών, τόν ξεπε-
ρέμενον γυναικών και των ευπεινώνων άλητων μορξοποιών, σέ όρη
πολέμου, νά προσφέρουν σημαντικές ύπηρεσίες στα κυβερνητικά

τανε στο πλαίσιο δωμάτιο. Δέν τόν ζήτησε. "Όχι, ο θεός τ' η
πήρε κοντά του, όπως παίρνει κανείς ένα παιδί κακοπλαγια-
μένο σ' ένα κρύο και σκοτεινό κρεβάτι, για να το σηκώσει στην αγκαλιά του, ψηλά, στο φως. Τα τελευταία της λόγια ήταν: — "Τι ώρα είναι!"

Έτσι ευτυχισμένη όπως έζησε πέθανε ή Έλισαβέτ. Και μαζί της έσβησαν όλα από τις γυναίκες που εισάδωνθηκαν βαθύτερα, δυνατώτερα, μέ όλους τους πόνους του, άλλα και μέ όλες τις χάρες του, τόν έρωτα και την ποίηση !...

στρατεύματα, συμπολεμώντας μαζί τους. Πράγματι: οι τύποι αυτού, που δε λογαριάζουν καθόλου τη ζωή τους, όρμωσαν στή μάχη με τό μέτοπο ψηλά κ' έκαναν πολλές φορές θανμαστά άνδραγαθήματα. Τότε ο Φίλιππος Άβγουστος σέφτηκε νά νομιμοποιήσει την παρουσία όλων αυτών κοντά στο στρατό. Ν' άποτελέση δηλαδή από τις ελαφρές αυτές γυναίκες κ' από τους φίλους τους κακοποιούς ένα σωμα πολεμικό, υπό την διοίκηση ενός σιβαρόου χειροφ, ενός άνωτάτου έπόταου όλων αυτών τού βοθροφου. "Έτσι γεννήθηκε ή θέση και ο τίτλος του βασιλέως των Άλητων."

Έννοείται τώρα πως όταν πέθανε ένας βασιλεύς των Άλητων, τόν διαδοχο του έφαιγαν νά τον βροούν στο πιο ουπαρό καταγώγι, φροντίζοντας σινάμα νά έχη μεγάλη φήμη λοποδύτου και μαχαροβγάλτη !...

Ο βασιλεύς των Άλητων είχε δική του έπιτελετο άποτελούμενο από ένα γραφέα και ένα δήμο. Πρέπει τώρα νά έξερετε πως ο βασιλεύς είχε άπώλυτη έξουσία στους έπιχινδύνους ύπρχούς του. Ή ζωή και τό κεφάλι τους ήταν στα χέρια του. Αυτός κανόνις τις μετώχους τόν διαφερέ τις όταν κανείς άντρας ή καμμιή γυναίκα διεπαρταν κανένα σοβαρό παράπονα ο βασιλεύς των Άλητων άπεφίσε άμέσως με τό γραμμάτιο του τη θανατική καταδίξη, την όποια ο δήμος έπέλετο άμέσως και έτσι τοποτο. Ο βασιλεύς τόν Άλητων δέν είχε νά δώσει σε κανένα λογο των προξέων και άποράσεων του. Ή κυβέρνηση του είχε όοσει άπειροξή έξουσία νά κάνει ότι θέλει.

Όσο για τις ελαφρότερες τιμοφεις, ο κατηγορούμενος μπορούσε εύκολα ν' απαλλαγη άπ' αυτές, πληρώνοντας ένα πρόστιμο άναλόγο του βαθμού τού παραπτώματός του. Κ' επειδή τό δικαστήριο τού βασιλέως είχε πολλές δουλείες—μέ τέτοιους ύπρχούς του διοικούσε—τό ταμείο του ψηλοφ αυτού ύπαλληλον βασίκοτανε πάντοτε σε οικονομική άνθηση. Μά είχε και άλλους ποφες. Τό μεγαλύτερο δηλαδή μέρος άπ' τά λάφυρα που άρραβάνον οι ύπρχοοι του από τις λησταικές επιδρομές που έκαναν σέ διάφορα έξθρικά χωρία.

Ο βασιλεύς των Άλητων, ήταν επιφορτισμένος και μέ μιάν άλλη ύπηρεσία : τού δήμου, όταν δέν ήπιχηε προχούσε κανένας άλλος δήμος ! Μά όλες αυτές οι βδελύρες ιδιότητες του πρωτοτύπου αυτού βασιλέως δέν έμπούσαν τους εκάστοτε βασιλείς της Γαλλίας νά τρώνε μαζί με τό διεφωρμένο τοπο ύποκειμενο—μέ τόν πρξιγμα τόν Άλητων και τόν μαχαροβγάλτην !

N. AS.

ΜΠΑΣΣΟΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ!...

Άπό μιή σειρά εύθύμων θεατρικών άνεκδοτών που δημοσι-
έτησαν στο Παρισινό «Έξέλιος» παραλαμβάνουμε τό ξένη :
Κάποτε στη Λυών ήπιχηε ένας γέρος βαρύνοντας όνόματι Πιέρ Σερέν, στον όποιο άνέστησαν συνήθως δευτερογενίας οφους. "Ένα άπόγευμα ο διευθυντής τον τόν έκάλεσε και τού είπε:—"Σε-
ρέν, εινε ανάγκη αύριο βράδυ νά παίξης τό φάντασμα στον "Αυλιέτο". «Εινε αδύνατο κύριε ! απήνησε ο Σερέν. Τό φάντασμα τό ύποδύεται ο μπάσσο !...»—"Πρέπει νά τό κάνετε !... έπέμεινε ο διευθυντής, και ο Σερέν άναγκάστηκε νά δεχτη. Τό ίδιο βράδυ ο Σερέν έθεάθη περιπατώντας στό χιόνι ανυπόδητος. "Ένας γνώριμος του δέν μόρρεσε νά συγκαταθή την περιεργεία του και τόν ρώτησε γιατί τό κάνει αυτό.—"Άπλούστατα φίλε μου, άποκριθήκε ο Σερέν, προσπαθώ νά κρυολογήσω για νά μρωδέται ο καίμος τόν... μπάσσο" !... Δέν μόρρεσε όμως ο δυνατής Σερέν νά εύχαριστήση τόν διευθυντή του, γιατί την επομένη έπισε άρρωστος από πνευμονία και ύστερα από λίγες ήμέρες απέθανε !...

ΣΚΕΦΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ή άρετή και ο έρωτας είναι δυό γίγαντες και πρέπει πάντα ο ένας νά νικηση στο τέλος τόν άλλον.

A. Hondetot

